

JAVNSTØÐA

hvørji aðrari. Hon saknar kanska eina kvinnurørslu, sum sigur, at tað er okey at fylgja sínum dreytum, óansæð, um teir snúgva seg um lögmansembætið ella at hava bollarnar klárar til børnini, tá tey koma heim úr skúla.

Saknar sterkt Kvinnufelag

– Eg sakni, at Kvinnufelagið setur nøkur evni á dags-skránnar, sum eru viðkomandi fyri ungar kvinnur í dag, so tær fáa eitt mál og brenna fyri hesum. Tí hvat skal eg gera við tað, at sjúkрасystrar fáa ov lítt løn í mínum gerandisdegi ímillum matpakkar, full-tíðarstarv, døgverða og frítíðarítriv? Nær er tað, eg skal gera nakað - og hvat skal eg gera? Eg sakni, at Kvinnufelagið setur út í kortið, hvat skal gerast, og hvussu vit kunnu vera ein partur av tí, sigur Eydna Skaale

– Hvat er trupulleikin, og hvussu kunnu vit loysa hann. Júst hví skal eg brenna fyri hesum? Nettupp av tí, at eg ikki merki nakran ítøkiligan mismun ella trupulleika í mínum daglidegi, er mín logi ikki flammandi, hóast eg veit, at tað eru skeivleikar,

sigur Eydna Skaale, og vísir á, at hetta er ráðandi holdningurin millum kvinnur á hennara aldri.

Kvinnukampurin er ikki deyður

Tina Jakobsen, forkvinna í Kvinnufelagnum í Havn viðgongur, at tær ikki hava verið nóg skarpar, tá tað kemur til profilering og marknaðarføring, men kvinnukampurin er als ikki deyður sigur hon. Tað finnast ein rúgva av týðningarmiklum evnum, sum eiga at takast upp, og sum eisini vera tikin upp og sett á politiska dagskrá av Kvinnufelagnum, sigur hon.

Hon heldur, at tað er ein stórir meinbogi fyri Kvinnufelagið, at ungar kvinnur als ikki duga at síggja nakra grund til at at fylkjast fyri eina kvinnusøk.

– Tað er ein trupulleiki, eingin ivi um tað, tí eitt og hvørt felag hevur brúk fyri einum arvtakara og um ongar ungar kvinnur eru í felagnum, so er eingin at taka arbeiði upp, sigur Tina Jakobsen.

Les eina longri samrøðu við Tinu Jakobsen í Sosialinum mánadagin.

marjun@sosialurin.fo

Bygnaðarligur trupulleiki

Nógv av tí, sum kvinnur stríðast fyri í dag, er bygnaðarligt og snýr seg í veruleikanum um velferðarsamfelag og solidaritet, sigur Birta Biskopstø, forkvinna í Kvinnufelagssamskipan Føroya

Tað kann vera nakað um, at tær ungu kvinnurnar í dag ikki kenna tað viðkomandi, sum kvinnukampurin snýr seg um. Tað er ofta, tá man verður eldri, at tað verður viðkomandi, sigur Birta Biskopstø, forkvinna í Kvinnufelagssamskipan Føroya, ið er ein paraplyorganisatión fyri Kvinnufeløgini í Føroyum.

– Tá tú ert eldri, hevur tú fyri tað fyrsta yvirskot og vitan til at síggja samfelagið rundanum teg, og gera nakað við tað. Tað vil siga, at tú skal hava orku til at arbeiða fríviliga – tað kann bæði vera dýrt og tíðarkrevjandi. Tað eru fáir av limunum í kvinnufeløgnum, sum eru undir 35 ár, og tað kemur nokk av, at tær ungu ikki hava teir trupulleikarnar, sum vit varpa ljós á í dag, sigur hon.

Viðurskiftini í dag eru øðrvísi og parlagið millum menn og kvinnur er í stóran mun øðrvísi enn tað var fyrr. Men nógv av tí, sum kvinnur skulu stríðast fyri í dag, er bygnaðarligt, og snýr seg í veruleikanum um velferðarsamfelag og solidaritet, sigur hon.

Fátækar kvinnur um 30 ár

Kvinnur arbeiða serliga í ávísam yrkisbólum og nakrir av hesum hava sera vánaligar fortreytir á arbeiðsmarknaðinum. Hetta eru viðurskifti, sum ikki broytast so leingi, sum kvinnur

ikki hava ávirkan á egnu umstøður. Eitt nú eru tað trupulleikar hjá kvinnum, sum eru tímaløntar, ella arbeiða niðurstetta tíð og hava eina lægri realløn, tí tær eru á barsil. Alt hetta merkir, at tær hava sera lítt pensión, tá tær verða eldri.

– Síggja vit fyri okkum, hvussu samfelagsmyndin er 30 ár fram í tíðina, kunnu vit koma út fyri, at vit hava ein bólk av kvinnum, sum eru fátækar, sigur Birta Biskopstø.

Orsøkin er kvinnufakini og viðurskiftini har, og at kvinnur í nógv størri mun eru á barsil enn menn.

Ein persónur á barsil fær í mesta lagi 25.000 krónur frá barsilskipanini. Av teimum fer eitt procent av til pensión tað fyrsta árið, tvey procent komandi árið og so framvegis. Hetta merkir, at nógvar kvinnur ikki vinna sær nóg stóra pensión, og reallønin lækkar hvørja ferð, tær fara á barsil, sigur Birta Biskopstø.

Kvinnuspurningar eru samfelagsspurningar

Ein kvinnuspurningur er ein samfelagsspurningur, og tað eigur at vera ein partur av okkara dannilisi at seta okkum inn í hesi viðurskifti uttan um til, hvat vit halda um reyðsokkar, heldur Birta Biskopstø.

– Eg havi personliga aldrin merkt nakran mun, eg havi forhandlað meg til tað,

- Síggja vit fyri okkum, hvussu samfelagsmyndin er 30 ár fram í tíðina, kunnu vit koma út fyri, at vit hava ein bólk av kvinnum, sum eru fátækar, sigur Birta Biskopstø.

sum eg skal hava, men eg haldi, at hetta er ein samfelagsspurningur. Eg veit ikki, um tað endiliga snýr seg um, at kvinnufelagið er ímóti monnum, men tað vit gera vart við rakar kanska serliga kvinnurnar, og tað verður ikki broytt, um vit ikki hava javnstøðu bæði í parlamentariska og útinnandi valdinum. Hví skal tað tað? Hví skulu menn lata vald frá sær, um teir ikki hava

tað fyri neyðini, sigur Birta Biskopstø og leggur aftrat:

– Hinvegin broytist samfelagið hjá okkum allatíðina - tey seinastu árinu hevur so gott sum verið javnstøða millum kynini á flestu útbúgvingarøkjum, so eg rokni við, at henda javnstøðan fer at speglast aftur í samfelagviðurskiftunum um nøkur ár.

marjun@sosialurin.fo

» **Eg veit ikki, um tað endiliga snýr seg um, at Kvinnufelagið er ímóti monnum, men tað vit gera vart við, rakar kanska serliga kvinnurnar, og tað verður ikki broytt, um vit ikki hava javnstøðu bæði í parlamentariska og útinnandi valdinum**